

τοῦ Μεσολογγίου μετ' τὴν Κωνσταντίνου Ση-
μαίαν, Πτερόσοσαν Φύσιν, Μελαχροινὴν Ἐ-
ρημίτιδα, Ἀργάμπλην καὶ Ἀσφοδίλλον
Ἡώ — τὸ Κωνσταντίνου Λάβαρον μετ' τὴν
Μελαχροινὴν Ἀσφοδίτην, Ἐρωσις ἢ Θάνα-
τος καὶ Ταπεινὸ Γίασμι — τὸ Ὑπερήφανο
Ἑλληνοπούλο μετ' τὴν Ἑλπίδα τῆς Ἐλευθε-
ρίας, Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν, Ναυτοπού-
λαν τοῦ Μεσολογγίου, Γλυκειαν Ἑλλάδα καὶ
Ἔγμον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: *Ἐγγενίαν Π. Μ.* (βεβαίως, εἰμπορεῖς
νὰ λάβης ψευδώνυμον) *Ἀγγελον τῆς Ἑλπί-
δος* (ἐπίσης) *Μαρμαρῆν Φύσιν* (νὰ ψηφίσης
μετ' τὸ παλαιὸν χαίρω πολὺ πού σοῦ ἀρέσουν
τόσον τὰ ἐφετεῖνά μας διηγήματα, ὥστε δὲν
εἰσέφεις ποῦ νὰ πρωτοδιαβάσης) *Γλυκειαν*
Ἑλλάδα (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὰς εὐχὰς δυ-
σταυχῶς, ἐκείνη ἢ Ἀγγελία δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ δημοσιευθῇ) *Μεριοτοφίλην* (τὰς λαμβάνω)
Ψαροπούλαν (ὄχι, μεταφράσεις τῶν συνδρο-
μητῶν μου δὲν δημοσιεύω) τὸ «Παιδι-
κὸν Θεάτρον» τιμᾶται δρ. 2' χαίρω πού ἔγινε
καλὰ ὁ ἀδελφός σου καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ
τὰς εὐχὰς καὶ τὸ ὠραῖον δελτάριον) *Μεγά-
λην Ἰδέαν* (ἔλαθα, εὐχαριστῶ) *Χρυσόμαλ-
λον Δέρας*, *Ὑπερήφανο Ἑλληνοπούλο* (ἔ-
στειλα) *Φιλιδενδρέαν Ἑλληνίδα* (θὰ σοῦ
στεῖλω) *Καρδιαν Παλαιολόγου* (σὲ συγχαίρω
διὰ τὴν βράβευσίν σου πραγματικῶς ἢ ἀπάν-
τησις σου ἦτο ὠραιότατη) *Ζήτω ἡ Διαπλά-
σις* (βραβεῖον ἔστειλα) *Ἡρώδα τοῦ Μεσο-
λογγίου* (πολὺ μοῦ ἀρεσε ἡ χριστουγεννιάτικη
ἐπιστολή σου εὐγε!) *Ἀναγεννώμενον Φοί-
νια* (ναί, εἰμπορεῖς νὰ ἐσωκλίσης ὀθωμαν-
κὸν γραμματόσημον: ὁ διαγωνισμὸς τῶν Ἀ-
σκήσεων ἐλήξε· περίμενε ὅταν θὰ προκηρυχθῇ
ὁ νέος) *Ἀγνήν Καρδιαν*, κτλ. κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 28
Δεκεμβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταί: ἐξ Ἀθηῶν καὶ Παι-
ραίων μέχρι τῆς 8 Ἰανουαρίου ἐκ τῶν Ἐ-
πεσομένων μέχρι τῆς 18 Ἰανουαρίου ἐκ τοῦ
Ἐξωτερικοῦ μέχρι τῆς 2 Φεβρουαρίου.
[Ὁ χρόνος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ δέον τὰ
γράμματα τὰς λύσεις τῶν οἰ διαγωνιζόμενοι,
παλεῖται ἐν τῇ Γραφείῳ μας εἰς φακέ-
λους, ὃν ἕκαστος περιέχει 20 φύλλα
καὶ τεμᾶται φρ. 1.]

36. Δεξιόγραφος λογοπαικτικός.
— Σὺ ποῖα εἶσαι; Στάσου
Καὶ πῆς μου τὸνομά σου.
— Τὶ κάνεις τέχα πῶς δὲν με γνωρίζεις;
"Ὅπου μ' εὐρῆς, μὴ δὲν με... τῆγαίνεις;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

37. Συλλαβόγραφος.
Γράμμα, ἐπιρρημα κοντά τους
Σύνδεσμον, γράμμα λαμβάνουν,
Κ' ἀπ' τοὺς ἱστορικωτάτους
Τόπους, ἕνα θὰ σοῦ κάνουν.
Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπτικῶνος τοῦ Ἀφρικανῶ

38. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Κόκκα, βγάλε Ρῶ,
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ φτερό,
Ἐνα κάτασπρο πουλὶ
Στὸ νησί νὰ σὲ καλῇ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θυμᾶρι τοῦ Βεῶχου

39. Ἀναγραμματισμός.
Ἦτο Κῶκλωψ κατ' ἀρχὰς
Μὰ μετὰ μεταβολή
Ποιητὴν ἔλευθερίας
Κ' ἐθνομάρτυρα δηλοῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλισούδας

40. Πυρμυοειδές.
+ Οἱ σταυροὶ Ρωμᾶτος αὐτοκράτωρ.
* + * = Πρόβλεσις.
* + * = Θεά.
* * + * = Μέλος.
* * + * = Ἀρχαία πόλις.
* * + * = Πτηνόν.
* * + * = Ἀσθένεια.
* * * + * * = Μέρος τῆς Φυτικῆς.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Βασιλείσης τῶν Κυμάτων

41. Συλλαβικὴ Ἀρσοστιχίς.
Αἱ ἀργαὶ συλλαβαὶ τῶν ζητούμενων λέ-
ξεων ἀποτελοῦν δένδρον καρποφόρον:
1. Ἐπίθετον ἔχον σχεῖν μετ' τὸ χρῶμα. 2
Πόλις τῆς Τουρκίας. 3. Μέλος τοῦ σώματος.
4. Νῆσος τῆς Τουρκίας. 5. Ἀρχαῖος θεός.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σταλακτινοῦ

42. Μικτόν.
κκς-ιου-ετρς-οο-κκς
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πειρατοῦ τῆς Ἀβάνης

43. Γρίφος.
κε κε Κ Λ Μ κε κε Κ Κ
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ναυτοκράτου τῆς Νίκης

ΑΥΣΕΙΣ
τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 46-47.
527. Οιδίπους (ἡδύ, ποῦς.) — 528. Κρήτη-
κρήνη. — 530-
532. 1. Ὁ κη-
ρὸς εἶνε πρῶτον
τῶν μελισσῶν.
2. Ἡ γλῶσσα
λαυθάνουσα τὰ
λεπθὴ λέγει. 3.
Μὴ δις ἐπὶ τὸ αὐτό. — 533. ΚΑΜΗΛΟΣ
(Κόραξ, Ἄργυρος, Μῆλον. Ἦρα, Ἄγρα,
Ὀλορος, Σῦκον.) — 534. Χεῖρ ἀνοικτή, καρ-
διά χρυσεύη. — 535. Βλέπε περίεξ καὶ πρᾶτις
(βλέπε περίεξ καὶ -πρα -τέ.)

536. Ἐφιάλτης (F. I, ἀτ! εἰς.) — 537.
Μόσχος — μίσχος. — 538. Εὐγένεια-Εὐγενία.
540. ΠΕΛΟΠΙ-
ΔΑΣ (ἔλαια, ἕπος,
οἶδα, Ἰδα, δευ-
λός, ἄλας, σέλας.)
— 541-542. 1. Μῆ-
λον, Μῆλος, ἦλος.
ἄλος, πόλος, πῖ-
λος, Πίος, πῖον,
ἄπιον. 2. Ἄλας, ἄλλος, ὄλος, ὄσος, πόρος,
Πάρος, λάρος, Λέρος, ἑρος, οἶος, θείον.
— 543. ΧΑΛΚΙΣ-ΙΑΚΩΒ (Χεῖλων, Ἄλα-
σκα, Λακωνία, Κλωβός, Ἰώβ, Σίμων.)
— 544. Τὸ γὰρ πολὺ τῆς Ὀλιφείας γενεῆ πα-
ραφορῶν. — 545. Καθῆκον παντὸς συνδρο-
μητοῦ εἶνε νὰ στείλῃ τὴν συνδρομὴν του ἐντὸς
τῆς προθεσμίας. — 546. Ἡ ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώ-
σει (Ἡ εἰς χίς, ἐν, τί, ἐν ὦ σί.)

36. Δεξιόγραφος λογοπαικτικός.
— Σὺ ποῖα εἶσαι; Στάσου
Καὶ πῆς μου τὸνομά σου.
— Τὶ κάνεις τέχα πῶς δὲν με γνωρίζεις;
"Ὅπου μ' εὐρῆς, μὴ δὲν με... τῆγαίνεις;
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ζήτω ἢ Ἑλλάς

37. Συλλαβόγραφος.
Γράμμα, ἐπιρρημα κοντά τους
Σύνδεσμον, γράμμα λαμβάνουν,
Κ' ἀπ' τοὺς ἱστορικωτάτους
Τόπους, ἕνα θὰ σοῦ κάνουν.
Ἐστάλη ὑπὸ Σκηπτικῶνος τοῦ Ἀφρικανῶ

38. Μεταγραμματισμός.
Βγάλε Κόκκα, βγάλε Ρῶ,
Καὶ θὰ ἴδῃς εἰς τὸ φτερό,
Ἐνα κάτασπρο πουλὶ
Στὸ νησί νὰ σὲ καλῇ.
Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θυμᾶρι τοῦ Βεῶχου

39. Ἀναγραμματισμός.
Ἦτο Κῶκλωψ κατ' ἀρχὰς
Μὰ μετὰ μεταβολή
Ποιητὴν ἔλευθερίας
Κ' ἐθνομάρτυρα δηλοῖ.
Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλισούδας

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἡ λέξις μετ' ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 συγμῶν
λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5
μόνον μετ' ἀπλὰ στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μετ'
καὶ αὐτὰ τὸ τρίπλοσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέ-
ξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ἐπιπλέον τῶν 15 πληρώνου-
νται ὡς νὰ ἦσαν 15. Ὁ χρονιστὸς στίχος, ἔστω
καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μετ' κεφαλαία ἢ παχὰ ἢ ἀπλὰ
στοιχεῖα τῶν 8 συγμῶν, ἀπολογεῖται ὡς ἔξ λέξεις
ἀπλᾶ. — Αἱ μὴ συνδεδεόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτύπου
ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται.

Αναλλάσσω δελτάρια καὶ γραμματόσημα.
Α Προτιμᾶ τὰ τῆς Τουρκίας, Κρήτης,
Κύπρου. — D. Maléris, Aivaly (Asie-Mi-
neure). (H, 82)

Χρόνια πολλά, Διακριθεῖσά μου. — Ζήτω
τὸ ἐφετεῖνὸν Δημοφύρισμα. — **Ναυτο-
πούλα τοῦ Μεσολογγίου.** (H, 83)

Απεργόμενος εἰς Ἀίγυπτον, ἀποχαιρετίζω
πάντας ἐν Ἀθήναις ἀγαπητοὺς συνα-
δέλφους, ἰδιαιτέρως φιλότατος Ἔγμον τῆς
Ἐλευθερίας, Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν, Ἐ-
θνικὸν Ἰδεώδες, Νικολάου, Ἐθγενῆ Φιλο-
δοξίαν, Κεντρὶ, ὀλοκλήρον τὸ Κράτος τῆς
Φαιδρότητος, Δικηγόρον τῆς Νεολαίας καὶ
Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν μέλιστα, ἐπί-
σης Δουμισσαν τῶν Σαλώνων καὶ ἀγαπητὸν
Κορδόναρον. Ἡ νέα διεύθυνσις μου: Mon-
sieur Panos N. Proestopoulos, Moha-
rem-Bey. Poste - Restante. Alexandria
(Egypte). — ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΕΙΡΟΥ

Εγκαρδῶς εὐχαριστῶ ἀγαπητὸν Κορδόνα-
ρον διὰ τὰς εἰλικρινεῖς εὐχὰς του. —
Δικηγόρος τῆς Νεολαίας. (H, 85)

Τὴν φίλτατον Ἀίτην τοῦ Ἀπειροῦ, ἀπε-
χόμενον εἰς χώραν τῶν Φαραῶν, συνο-
δεύουσιν αἱ εὐχαι τοῦ φίλου του Ἔγμον τῆς
Ἐλευθερίας. (H, 86)

Στὸ Γαλανόλευκον μου Κῶμα, στέλλω γί-
λια εὐχαριστῶ διὰ τῆς εἰλικρινεῖς του
καλὰς εὐχὰς. — Ρυολέτιος. (H, 87)

Ο Σαρανταπεντατοχίης εὐχεται εὐτυχῆς τὸ
1908, καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν ἐν Δημο-
ψηφισματὶ τῷ ΔΙΚΗΓΟΡΩΙ ΤΩΝ ΣΥΝ-
ΔΡΟΜΗΤΩΝ. (H, 88)

Στὸν εἰς Ἀίγυπτον ἀναχωρήσαντα φίλτα-
τον Ἀίτην τοῦ Ἀπειροῦ, εὐχόμεναι
κατευθύνω καὶ καλὴν ἀνάμωσιν. — **Μαρμα-
ρωμένον Βασιλῆαν.** (H, 89)

Εὐχαριστῶ θερμῶτα πρώην Ζοφεράν
Νῆκτα διὰ τὴν εἰλικρινῆ τῆς ὑποστή-
ρισιν. — **Μαρμαρωμένον Βασιλῆαν.** (H, 90)

Αναλλάσσω ταχυδρομικὰ δελτάρια ἐξ οἰ-
ουδήποτε μέρους ἑσωτερικοῦ ἢ ἑξωτε-
ρικοῦ. Διεύθυνσις: Νάσον Ν. Διακουμόπου-
λον, Γαργαλιάνους. (H, 95)

Παρακαλῶ ἐπιθυμῶντας νὰναλλάξωσι
Μικρὰ Μυστικά, νὰ σημειώσι ἐπὶ τοῦ
τετραδίου τὸ ἀληθές ὄνομα καὶ τὴν ἀληθῆ
διεύθυνσιν αὐτῶν. — Ἀργεῖος Ἐρηίης. (H, 92)

Στὸ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛῆΑ
εὐχόμεναι τὸ νέον ἔτος αἰσίων
καὶ νὰ ἔλθῃ πρῶτον ἡ 3ῆ σειρά
τῶν ψευδώνυμων του τὸ Θεσπέσιον.
ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ (H, 93)

Χιακὴ Ἡρώδις, δὲν μὰς λέγεις, συνδυά-
ζονταί οἱ λεπτοὶ τρόποι! μὲ τὰς
διαστάσεις τοῦ σώματος; — Κοῖμα ἐτ' ὄνο-
μα!!! Ἐρώτητες πρῶτον τὰς Δεσποινίδας;
— Ω!! ποιητὰ συγγραφεῖς. — Ἐγγε-
νία, Παράξηνη, Ἀθάνατος, Καφεδόμπρικο,
Ταρολαλαπούμπας, Ἀριστείδοβιτς, Πιερότος.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ
Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΚΑΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικοῦ: Ἔτησία δρ. 8,— Ἐξάμηνος 4,50 Τρίμηνος 2,50	Ἐξωτερικοῦ: Ἔτησία φρ. χρ. 10,— Ἐξάμηνος 5,50 Τρίμηνος 3,—	Ἐσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25). ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὅδος Ἐδριπίου δρ. 38, παρὰ τὸ Βαγβάσιον.
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ		
Περίοδος Β' — Τόμος 15ος	Ἐν Ἀθήναις, 5 Ἰανουαρίου 1908	Ἔτος 30ον. — Ἀριθ. 6

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ
(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

Περὶ τὴν πέμπτην πρωϊνὴν ὥραν, ἔ-
ξωθεν τῆς πολίχνης Φάλλεν, ὁ δραπέ-
της ἀνεκάλυψεν ἔρημον καλύβην, εἰς τὴν
ὅποιαν ἐτρέπωσε, χωρὶς νὰ συναντήσῃ
κανένα. Μέρος τῶν τροφίμων, τὰ ὅποια
τῷ εἶχε προσφέρει ὁ καλὸς μωλωνᾶς, ἐ-
χρησιμοποιήθη ἐκεῖ ἔπειτα ὕπνος μα-
κρὸς καὶ ἀτάραχος, ἕως τὸ βράδυ.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ἐ-
ξεκίνησεν. Ἀπὸ τὰ ἐξήκοντα βέρστια,
τὰ ὅποια τὸν ἐχώριζαν ἀπὸ τὸ Περνάου,
τὴν νύκτα ἐκείνην τῆς 9 πρὸς τὴν 10
Ἀπριλίου, ἐλογάριαζε νὰ διανύσῃ τὰ
τριάκοντα.

Τούτο καὶ ἔγινε. Τὴν αὐγὴν ὁ δρα-
πέτης ἔπρεπε πάλιν νὰ σταθμεύσῃ, ἀλλ'
αὐτὴν τὴν φορὰν, ἐλλείψει καλλίτερου
καταφυγίου, εἰσέδυσεν εἰς τὸν μυχόν ἐνδὸς
πυκνοῦ δάσους πεύκων, εἰς ἀπόστασιν ἡ-
μίσεως βερστίου ἀπὸ τῆς ὁδοῦ.

Τὸ ἀπόγευμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης,
κρυμμένος ὀπισθεν μίᾳ λόχμης, ὁ δρα-
πέτης εἶδεν ἀπόσπασμα χωροφυλάκων
ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τοῦ Περνάου. Πρὸς στιγ-
μὴν οἱ χωροφύλακες ἐσταμάτησαν, ὡς
νὰ ἐσκέπτοντο ἂν ἔπρεπε νὰ ἐρευνήσουν
τὸν πευκῶνα. Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐξη-
κολούθησαν τὸν δρόμον των.

Τὸ βράδυ, περὶ τὴν ἕκτην ὥραν, ὁ
δραπέτης ἤρχισε καὶ πάλιν τὴν ὁδοπο-
ρίαν του. Ὁ οὐρανὸς ἦτο ἀνέφελος. Ἡ
σελήνη, πανσέληνος σχεδόν, ἔλαμπε
ζωηρότατα. Περὶ τὴν τρίτην πρωϊνὴν,
ὁ δραπέτης ἐπῆρε τὴν ἀριστερὰν ὄχθην
ἐνδὸς ποταμοῦ, τοῦ Περνόδα, πέντε βέρ-
στια μακρὰν τοῦ Περνάου. Ἀκολουθῶν
τὴν ὄχθην ταύτην θὰ ἔφθανεν εἰς τὸ
πρόαστεον τῆς πόλεως, ὅπου εἶχε σκο-
πὸν νὰ διαμείνῃ εἰς μικρὸν ξενοδοχεῖον
μέχρι τῆς ἡμέρας τῆς ἀναχωρήσεώς του.

Ὅλιγον ἀκμῆ καὶ τὰ δευτὰ του θὰ ἐ-
τελείωναν. Οὕτω ἐνόμιζε, τοῦλάχιστον...
Ἐπῶρ! ... πῶρ!.. ἐφώναζεν ὁ Ἔκ.

Ἐξαφνὰ ἀντήχησε κραυγὴ.
Ἦτο τὸ ἴδιον τραχὺ καὶ ξενόφωνον
«τίς εἶ», τὸ ὅποσον εἶχεν ἀκούσει καὶ εἰς
τὰ σύνορα. Ἀλλ' αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν
ἐξήχησε ἀπὸ τὸ στόμα τελωνοφύ-
λακος...

Τέσσαρες χωροφύ-
λακες, ὑπὸ τὸν ἐγω-
ματάρχηγν Ἔκ, ἐπέ-
βλεπον τὴν πρὸς τὸ
Περνάου ὁδόν. Πρὸς
στιγμὴν, ἐπὶ τῇ θεά-
των, ὁ δραπέτης ἐστα-
μάτησε. Εὐθὺς ἔπειτα
ἤρχισε νὰ τρέχῃ, κα-
τερχόμενος τὴν ὄχθην.
— Αὐτὸς εἶνε!...
ἐβρυχήθη εἰς τῶν χω-
ροφυλάκων.

Δυστυχῶς, τὸ φῶς
τῆς σελήνης δὲν τῷ
ἐπέτρεπε νὰ σωθῇ φε-
ύγων ἀπαρτήρητος. Ὁ
Ἔκ καὶ οἱ χωροφύ-
λακες τοῦ ὄρμησαν
ἐπὶ τὰ ἴχνη του. Ὁ
δραπέτης, ἐξηγνημέ-
νος ἀπὸ τὴν μακρὰν
πορείαν, δὲν εὕρισκε
τὴν συνήθη του ὤκυ-
ποδίαν. Οἱ χωροφύλα-
κες, οἱ ὅποιοι δὲν ἦσαν
διόλου κουρασμένοι, θὰ
τὸν ἐφθάναν ἐντὸς ὀ-
λίγου.

— Καλλίτερα νὰ
ποθάνω παρὰ νὰ με
πίσσοι! ἐσυλλογίσθη.

Τὸ ρεῦμα τοῦ Περ-
νόδα παρέσυρεν ὀγ-
κοπάγους πρὸς τὴν θάλασσαν. Καὶ
καθ' ἣν στιγμὴν εἰς τῶν ὀγκοπάγων
τούτων διήρχετο ἐμπρὸς του, εἰς ἀπέ-
στασιν πέντε ἢ ἕξ ποδῶν ἀπὸ τῆς ὄχθης,
ὁ δραπέτης, μετ' ἠθυμίας πῆδημα, εὐ-
ρέθη ἐπάνω του.
— Πῶρ! ... πῶρ!.. ἐφώναζεν ὁ Ἔκ.

Τέσσαρες πυροβολισμοὶ ἀντήχησαν,
ἀλλ' αἱ σφαῖραι τῶν ρεβόλβερ ἐχάθησαν
ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινουμένων ὀγκοπάγων.
Ὁ ὀγκοπάγος, ὁ φέρων τὸν δραπέ-
την, ἔπρεπε μετ' ἐπιβουλῆς ταχύτητα, διὰτι

«Ὁ Δημήτριος ἀργεῖ!...» (Σελ. 42, στ. α'.)

τὸ ρεῦμα τοῦ Περνόδα εἶνε γοργὸν τὰς
πρώτας ἡμέρας τῆς τῆσεως.
Ὁ Ἔκ καὶ οἱ ἄνδρες τοῦ ἠκολούθουν
τὴν ὄχθην τρέχοντες καὶ πυροβολοῦντες,
ἀλλ' ὑπὸ ὄρους ὁμολογουμένως δυσμε-
νεῖς ὥστε νὰ εὐστοχήσουν τὰ ὄπλα των.
Ἐπρεπε νὰ μιμηθοῦν τὸν φυγάδα, νὰ

πηδήσουν και αυτοί εις ένα όγκοπαγον, έπειτα εις άλλον, έπειτα εις τρίτον, και ούτω να τον κυνηγήσουν και να τον φθάσουν εν τώ μέσω του κυκλώου εκείνου.

Ήσαν έτοιμοι να τώ επιχειρήσουν, όταν συνέβη κάτι άπρόοπτον. Ο όγκοπαγος, του οποίου επέβαιναν ο δραπέτης, προσέκοψεν εις σύρραξιν πάγων, προξενηθείσαν ένεκα μιὰς άποτόμου στροφής του ποταμού προς τὰ δεξιά, όπου ή κοίτη του εστένευε. Ο όγκοπαγος άνετράπη, ήγορθώθη, άνετράπη και πάλιν, τέλος δέ εξηφανίσθη υπό τώ πληθος των άλλων, οι όποιοι είχαν συσσωρευθή εκεί εις φραγμόν. Οι άλλοι όγκοι, οι παρασυρόμενοι υπό τού ρεύματος, έσταμάτησαν. Οι φύλακες ώρμησαν τότε εις τον παγώνα, τον διέτρεξαν όλον και παρέτειναν τας έρευνάς των επί όλόκληρον ώραν.

Άλλ' ούτε ίχνος του δραπέτου, ο όποιος βεβαίως θά είχε φονευθή κατά την σύρραξιν.

— Καλλίτερα να τον έπιάνουμε! είπεν ο ένωμοτάρχης Έκ. Άλλ' άφοϋ δέν μπορέσαμε να τον πιάσουμε ζωντανόν, άς τον πιάσουμε τουλάχιστον πεθαμένον!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ΄

Οικογένεια Νικολέφ.

Την έπιούσαν της ήμέρας εκείνης, 12 Άπριλίου, τρία πρόσωπα, άναμένοντα κάποιον τέταρτον, συνωμίλου, μεταξϋ της έβδόμης και όγδόης έσπερινής ώρας, εις την τραπεζαρίαν μιὰς οικίας του προαστείου της Ρίγας, κατοικουμένου κυρίως υπό Ρώσων.

Η οικία ήτο μάλλον εύπρεπής και πλινθόκτιστος, πράγμα σπάνιον εις τώ προάστειον εκείνο, του οποίου κατείχε την έσχάτιον και όπου αι οικίαι εινε ως επί τώ πλείστον ξύλιαι.

Η έστία, λειτουργούσα από πρωίος, διετήρει έντός της αίθούσης θερμοκρασίαν δεκαπέντε-δεκαέξ βαθμών, πολύ ικανοποιητικήν, άφοϋ τώ θερμόμετρον, τώ άνηρτημένον έξω, έδεικνυε πέντε ή έξ βαθμούς άνωθεν του μηδενός. Η μικρά λάμπα του πετρελαίου, με τώ άμπαλού, έρριπτεν επί της έν τώ μέσω τραπέζης φώς όχι και τόσο δυνατόν. Ένα σαμβάρι έδραζε ήδη επί του μικράρου της σεοβάντας, και τέσσαρα φλυζάνια, όρθια έπάνω εις τὰ πιατάκια των, έμαρτύρουν, ότι τέσσαρα πρόσωπα έπρόκειτο να πάρουν τσάι.

Τώ τέταρτον όμως δέν είχαν άκόμη φανή, μολονίτι είχαν παρέλθη τέσσαράκοντα λεπτά από την προαδιωρισμένην ώραν.

— Ο Δημήτριος άργεί!... παρετήρησεν εις των προσκεκλημένων, πλησιάζων έν παράθυρον με διπλά φύλλα, τώ όποϊον έβλεπεν εις τον δρόμον.

Ο άνθρωπος εκείνος, ήλικίας πεν-

τήκοντα περίπου έτών, ήτο ο ρώσος ιατρός Χαμίν, φίλος της οικογενείας έκ των πιστοτέρων. Από είκοσιπενταετίας, καθ' ήν έξήσκει τώ επάγγελμά του έν Ρίγα, ήτο περιζήτητος διά την χειρουργικήν του δεξιότητα, ήγαπάτο από όλον τον κόσμον διά την φαιδρότητα του χαρακτήρος του, και μόνον έφθονείτο από τούς συναδέλφους του' εινε δέ γνωστόν έως που ειμπορεί να φθάση κάποτε ή επαγγελματική αντίζηλία, — εις την Ρωσίαν, όπως και παντού...

— Ναι, σέ λίγο θά κτυπήση εκτώ... άπεκρίθη άλλος προσκεκλημένος, κτυτάζων τώ ώρολόγιον του τοίχου, άνηρτημένον μεταξϋ των δύο παραθύρων. Άλλά ο κ. Νικολέφ δικαιούται να έχη «την χάριν ένός τετάρτου», όπως λέγομεν εις την Γαλλίαν, ειςέυρετε δέ ότι τώ τέταρτον αυτό πάντοτε έχει περισσότερα από δεκαπέντε λεπτά.

Ο λαλήσας ήτο ο κ. Δελαπόρτ, πρόξενος της Γαλλίας εις την Ρίγαν. Τεσσαρακοντούτης περίπου, έγκατεστημένος εις την πόλιν εκείνην επί δεκαετίαν, έχαιρε της γενικής υπολήψεως διά την λεπτότητα των τρόπων του και την άγαστήν περιποιητικότητα του.

— Ο πατέρας μου έπήγε να δώση ένα μάθημα στην άλλη άκρη της Ρίγας, είπε τότε τρίτον πρόσωπον. Έχει να κάμη πολύν δρόμον μ' αυτόν τον άέρα και μ' αυτό τώ κλιόνερο... Θα γυρίση παγωμένος ο καιμένος μου ο πατέρας...

— Μπα! άνείραξεν ο ιατρός Χαμίν' τώ τζάκι τριζομανεί και τώ σαμοβάρι άνταποκρίνεται με τραγοϋδι... Κάμνει ζέστη εδώ μέσα. Δύο-τρία φλυζάνια τσάι, και ο Δημήτριος άνακτά την θερμότητά του και έσωτερικώς και έξωτερικώς. Μη φοβάσαι, άγαπητή μου Έλκα!... Επί τέλους άν ο μπαμπάς σου χρειασθή γιατρό, ο γιατρός δέν εινε μακρούς, και εινε ένας από τούς καλλίτερος του φίλους...

— Ω, αυτό τώ ξέρουμε καλά!... άπήνησε μειδιώσα ή νεάνις.

Η Έλκα Νικολέφ ήτο είκοσιτεσσάρων έτών. Γνησία αυτή Ρωσσία, άντετίθετο ζωηρώς προς τας γερμανίδας της Ρίγας, με τας κατακόκκινια πρόσωπα, τας καταγάλανα μάτια, τας ψυχρά και άνέκφραστα βλέμματα. Μελαγχροινή, ύψηλή, μ' εύγενή χαρακτηριστικά, με αυστηράν κάπως φυσιογνωμίαν, — την αυστηρότητα της οποίας έμετρίαζεν άλλως τώ βλεμματι άπείρου γλυκύτητος, — σοδάρη και μετρημένη, διόλου φιλάρεσκος εις τούς τρόπους και εις την περιβολήν, άπλως αλλά και φιλοκάλως ένδυομένη, ή Έλκα ήτο ο τέλειος τύπος της Λιβονίδος κόρης, της έχούσης σλαυικήν την καταγωγήν.

Η Έλκα δέν ήτο τώ μόνον τέκνον του Δημητρίου Νικολέφ, χρευμένου ήδη

από δεκαετίας. Ο αδελφός της Ιωάννης, δεκαπενταετής, συνεπλήρωσε τας σπουδάς του εις τώ Πανεπιστήμιον του Δορπάτ. Κατά την παιδικήν του ήλικίαν ή Έλκα τώ είχε χρησιμεύση ως μήτηρ, και, από τού θανάτου της κυρίας Νικολέφ, εις ποίαν άλλην γυναίκα ήμπορούσε να εύρη περισσότεραν άφοσίωσιν, άγαθότητα και αυταπάνησιν; Χάρις εις την θυμασίαν της οικονομίαν, ο νεαρός φοιτητής ήδύνατο τώρα να εκπαιδευέται, ζών μακράν της πατρικής οικίας άνευ μεγάλων στερήσεων.

Ο Δημήτριος Νικολέφ δέν είχε τρώντι άλλο εισόδημα παρά ό,τι εκέρδιζε δίδων μαθήματα, ιδιωτικώς καθηγητής των φυσικομαθηματικών, εις την οικίαν του ή έξω. Με τοιούτο επάγγελμα δέν κάμνει κανείς περιουσίαν, ούτε εις την Ρωσίαν ούτε άλλου. Έάν όμως ο Δημήτριος Νικολέφ ήδύνατο να εξαργυρώση την υπόληψιν και την άγάπην των συμπολιτών του, — των Σλαύων έννοείται, — θά ήτο εκατομμυριούχος. Περί τούτου δυνάμεθα να πεισθώμεν παρακολουθούτες τώρα την συνομιλίαν του ιατροϋ Χαμίν και τού Προξένου. Η συνομιλία αυτή έγινετο εις την ρωσικήν, την όποιαν ο κ. Δελαπόρτ ώμιλούσε τόσο καλά, όσον και οι μορφωμένοι Ρώσοι ώμιλούν την γαλλικήν.

— Όστε λοιπόν, γιατρέ, έλεγεν ο Πρόξενος, εύρισκόμεθα εις τας παραμονάς κινήματος, τώ όποϊον θά μεταβάλη τώ πολιτικόν καθεστώς εις την Έσθονίαν, την Λιβονίαν και την Κουρλάνδην. Αι έσθονικαι τουλάχιστον έφημερίδες αυτό προφητεύουν...

— Η μεταβολή θά επέλθη βαθμηδόν, άπεκρίθη ο ιατρός, άφοϋ ή διοικήσις θάφαιρηθή από τας χείρας των Γερμανών. Δέν εινε παράλογον να διοικούν οι Γερμανοί τας επαρχίας μας;...

— Άλλά και όταν δέν θά έχουν την πολιτικήν διοίκησιν, παρετήρησεν ή Έλκα, πάλιν δέν θά εινε παντοδύναμοι διά τού χρήματος, άφοϋ μόνον αυτοί έχουν τας κτήματα και τας θέσεις;

— Από τας θέσεις ειμπορεί κανείς να τούς βγάλη, άπήνησεν ο κ. Δελαπόρτ. Από τας κτήματα όμως θά ήτο δύσκολον, διά να μην είπω άδύνατον. Μόνον εις την Λιβονίαν οι Γερμανοί κατέχουν τετρακόσιες χιλιάδες εκτάρια, δηλαδή τώ μεγαλείτερον μέρος της καλλιεργήσιμου γής... Είς τον άγώνα αυτόν μεταξϋ Ρώσων σλαυικής καταγωγής και Ρώσων γερμανικής καταγωγής, κανείς δέν ειξέρει ποίοι θά επικρατήσουν.

— Άς άρίσωμεν την υπόθεσιν εις τον Τσάρον, άπεκρίθη ο ιατρός Χαμίν. Ως γνήσιος Σλαύος αυτός, θά προσπαθήση να περιορίση τώ ξενικόν στοιχείον εις τας επαρχίας μας, όπως ξεύρει.

— Και έπιτέλους θά τώ κατορθώση! άπεκρίθη ή νεάνις με σοβαράν φωνήν. Επί επτακόσια έτη, από την εποχήν της κατακτήσεως, οι χωρικοί μας, οι εργάται μας, άντέστησαν εις την πίεσιν των κατακτητών και αυτοί έμείναν έξω της χώρας.

— Και ο πατέρας σου, άγαπητή μου Έλκα, είπεν ο ιατρός, θάγωνισθή γενναίως υπέρ της νίκης μας, ως άξιος άρχηγός του σλαυικού κόμματος.

— Άλλ' όχι χωρίς να κάμη και άσπόνδους έχθρούς!... παρετήρησεν ο κ. Δελαπόρτ.

— Και μεταξϋ των άλλων, υπέλαβεν ο ιατρός, τούς αδελφούς Γιοχάουζεν, τούς πλουσίους τραπεζίτας, οι όποιοι θά σκάσουν από τώ κακόν των την ήμέραν κατά την όποιαν ο Δημήτριος Νικολέφ θά τούς αφαιρέση την διεύθυνσιν του Δήμου της Ρίγας!... Έπιτέλους ή πόλις μας δέν αριθμεί παρά τεσσαράκοντα τέσσαρας χιλιάδας Γερμανών άπέναντι είκοσιέξ χιλιάδων Ρώσων και είκοσιτεσσάρων χιλιάδων Λέττων... Οι Σλαυοί αποτελούν την πλειονοψηφίαν, και ή πλειονοψηφία αυτή εινε υπέρ του Νικολέφ...

— Ο πατέρας μου δέν έχει τόσην φιλοδοξίαν, άπεκρίθη ή Έλκα. Φθάνει να νικήσουν οι Σλαυοί και να γίνουν κύριοι εις τον τόπον των.

— Θα γίνουν εις τας προσεχείς εκλογάς, δεσποινίς Έλκα, έθεβαίωσεν ο κ. Δελαπόρτ, και άν ο Δημήτριος Νικολέφ δέχεται να εκτεθή...

— Ίσως δέν θά έπολυώσε ναναλάβη τόσον βάρος, άπεκρίθη ή νεάνις. Έπειτα, παρά τούς αριθμούς σας, άγαπητή ιατρέ, ή Ρίγα εινε πόλις πολύ περισσότερον γερμανική παρά ρωσική. Οκωσθήποτε, σάς εύχαριστώ και τούς δύο διά τας καλά αισθήματα, τά όποια τρέφετε προς τον πατέρα μου. Άλλά πρέπει να προσέξωμεν... Δέν παρετηρήσατε ότι από ήμέρας εις ήμέραν γίνεται μελαγχολικώτερος; Αυτό με άνησυχεί πολύ.

Τώντι, οι φίλοι του Νικολέφ είχαν κάμη την ιδίαν παρατήρησιν. Από τινος χρόνου ο καθηγητής έφαινετο πολύ μελαγχολικός και σύννοος. Άλλά φύσει επιφυλακτικός, δέν ενεπιστεύετο τας θλίψεις του εις κανένα, ούτε εις τὰ τέκνα του, ούτε εις τον παλαιόν του φίλον Χαμίν. Διά να τας λησμονή βεβαίως, κατέφευγεν εις την εργασίαν. Αυτή ήτο ή μόνη του παρηγορία.

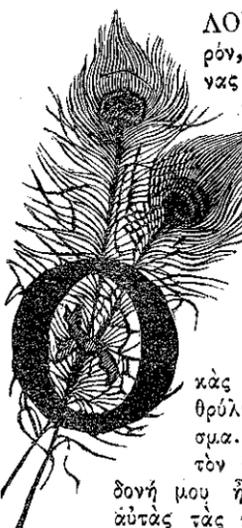
Έν τούτοις ή σλαυική κοινότης της Ρίγας έθεώρει τον Νικολέφ ως τον μέλλοντα αυτής αντιπρόσωπον κατά τας προσεχείς εκλογάς.

(Έπεται συνέχεια)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Η ΕΠΙΤΥΧΙΑ

Άγαπητοί μου,

ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ, επί δύο μηνάς σχεδόν, ή τελευταία σελίς της «Διαπλάσεως», κατείχετο όλόκληρος — κάποτε μάλιστα εξεχειλίζε και εις την προτελευταίαν, — από Μικράς Άγγελλας σχετικώς με τώ πολυθρόνητον Δημοψήφισμα. Και όλον αυτόν τον καιρόν ή ή-

δονή μου ήτο να διαβάσω αυτές τας περιέργους Άγγελλας, όπως ήτο — τώ ειξέρω καλά, — ή ήδονή πολλών άλλων, και μεγάλων και μικρών... Όμολογώ ότι έγελοϋσα με την καρδίαν μου. Όπως γελοϋν πάντοτε οι μεγάλοι όσάκις βλέπουν παιδιά να παίζουν ένα παιγνίδι μ' έξυπνάδαν. Συνήθως δέ τὰ παιγνίδια των παιδιών δέν εινε είμη άπομιμήσεις και παρωδία των πράξεων των μεγάλων. Παίζουν άπομιμούμενα βαπτίσια, στεφανώματα, γεύματα, χορούς, τσάγια και κάποτε... άρρώστειες — τί γούστο! — κατά τας όποιας ή μέν κούκλα της

Αλικίας εινε τάχα ή άρρωστη, ο δέ μικρός Τοτός κάμνει τον γιατρόν... Αυτήν την φοράν τὰ παιδιά της Διαπλάσεως «παίζουν εκλογές». Πρόκειται να ανακηρυχθή διά ψηφοφορίας τώ καλλίτερον ψευδώνυμον, και ό,τι γίνεται πλέον εις τας ψηφοφορίας των μεγάλων, τας άληθινάς, ήβέλησαν να τώ μιμηθούν και οι φίλοι μας. Άνεκέρηξαν λοιπόν υποψηφίους, και έκαμαν κόμματα με άρχηγούς και υπαρχηγούς, και έδημοσίευσαν εκκλησίες, προγράμματα, προσκλήσεις, προκλήσεις και σατύρας έναντιον των αντιπάλων. Και αυτά! άκόμη αι «εκλογικαι περιδείξει» κατωρθώθη να... παρωδηθούν έπίσης. Έννοείται δέ, ότι εκτός των δημοσιευμάτων των όποιων σκοπός ήτο να οδηγήσουν τώ «κοινόν φρόνημα» ή να γεννήσουν «ρεϋμα», τὰ ιδιαίτερα «μπιλλιετάρια» έπήραν κ' έδωσαν. Δέν υπάρχει συνδρομητής ψηφοφόρος που να μην έλαβε πέντε, δέκα, είκοσι μπιλλιάρια, με παρακλήσεις προς «υποστηρίξειν». Μερικοί μάλιστα έδέχθησαν και έπισκέψεις... Και όλα τὰ μέσα, τὰ έν χρήσει εις εκλογικούς αγώνας, έχρησιμοποιήθησαν κ' έδώ. Μήπως δέν ειδα μίαν ήμέραν

τώ έντυπον «πρόγραμμα» ένός υποψηφίου, τοιχοκολλημένον απέξω από τώ Γραφείον της Διαπλάσεως;

Θά πητε: Πώς λοιπόν; Τώ Δημοψήφισμα της Διαπλάσεως δέν εινε άληθινόν; δέν έχει καμμίαν σοβαρότητα; Είνε μόνον παιγνίδι; — Καθόλου! Είνε, όπως ήτο, άληθέστατον και σοβαρώτατον. Θα γίνη, όπως έγινετο, ψηφοφορία και θανακηρυχθή τώ ώραιότερον ψευδώνυμον, ο κάτοχος του οποίου θά βραβευθή πραγματικώτατα. Οι φίλοι μας όμως, με την φυσικήν τάσιν της ήλικίας των, τώ έκαμαν σιγά-σιγά και παιγνίδι. Νομίζει κανείς ότι πρόκειται περι εκλογής τουλάχιστον δημάρχων ή βουλευτών. Και δι' αυτό άκριβώς γελά με την «εκλογικήν κίνησιν» της τελευταίας σελίδος, την παρωδοϋσαν την «εκλογικήν κίνησιν» των μεγάλων. Η Διαπλάσις κάμνει άπλως ένα Διαγωνισμόν. Τὰ παιδιά της «παίζουν εκλογές».

Υπάρχουν μερικοί οι όποιοι, άν και γελοϋν και αυτοί, — διότι ποίος ειμπορεί να μη γελάση; — έν τούτοις βλέπουν με κάποιαν δυσπιστίαν την εκλογικήν αυτήν κίνησιν... Άρά γε, λέγουν, ή τροπή την όποιαν έλαβεν έσχάτως τώ άθρων και ώραιον Δημοψήφισμα της Διαπλάσεως, συμφέρει εις τὰ παιδιά της; Είνε, με άλλους λόγους, παιδαγωγικόν αυτό τώ παιγνίδι, όπως κατήνησε; Διότι, καθώς ειςέυρετε, υπάρχουν παιγνίδια παιδαγωγικά, και άλλα αντιπαιδαγωγικά. Τὰ πρώτα τὰ επιτρέπουν και τὰ υποβάλλουν οι παιδαγωγοί' τὰ δεύτερα τ' άπαγορεύουσι.

Άλλ' έγώ νομίζω ότι, — άνεξαρτήτως του κυρίου σκοπού του Δημοψήφισματος, — και τώ παιγνίδι, τώ όποϊον παίζεται επί τή εύκαιρία, δέν εινε παιγνίδι αντιπαιδαγωγικόν. Κάθε άλλο. Οι λαμβάνοντες μέρος εις αυτό, χωρίς ίσως να τώ θέλουν και χωρίς καν να τώ ήξέωρουν, προγυμνάζονται εις την έπιτυχίαν. Μανθάνουν να κινούνται, να γωνίζονται, να ενεργοϋν, να φροντίζουν, να εργάζονται διά να επιτύχουν τον σκοπόν των. Και άκριβώς εκείνος επιτυγχάνει εις τούς μεγάλους διαγωνισμούς της ζωής, ο όποιος ειξέρει να κινήται, να φροντίζει, να ενεργή με όλα τὰ μέσα — τὰ τίμια πάντοτε και τώ νόμιμα. Άν στηριχθή μόνον εις την άξίαν του και σταυρώση τας χείρας, πιθανόν και ναποτύχη παρά την άξίαν του. Άν όμως κινήθη και ενεργήση, θά επιτύχη άσφαλώς κατά την άξίαν του.

Άς λάβωμεν ως παράδειγμα αυτό τώ Δημοψήφισμα. Πολλοί έχουν ώρατα ψευδώνυμα, άξια πράγματι να ψηφισθούν. Άλλά ποίος θά επιτύχη; Εκείνος ο όποιος, έχων ώρατον ψευδώνυμον, έφρόντισε και να ενεργήση περισσότερον από τούς αντιπάλους του, διά να ψηφισθή.

Απαράλλακτα συμβαίνει και εις την ζωήν, αγαπητοί μου, και σās συμμέρει να τὸ γνωρίζετε ἀπὸ τώρα. Ὑποθέσατε ὅτι δύο ἄνθρωποι ἔχουν τὴν ἴδιαν σχεδὸν ἀξίαν, εἶνε ἐπίσης καλοὶ ἐπιστήμονες καὶ οἱ δύο, ἔχουν νὰ παρουσιάσουν τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος ἐργασίας. Ποῖος νομίζετε ὅτι θὰ διορισθῆ, παραδείγματος χάριν, καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου; Ὁ τυχερότερος; Ὅχι, καθόλου. Θὰ διορισθῆ ὁ δραστηριώτερος καὶ ὁ ἐνεργητικώτερος, ἐκείνος ὁ ὁποῖος θὰ φροντίσῃ νὰ ποικίλῃ περισσοτέρους καὶ ἰσχυροτέρους φίλους καὶ ὑποστηρικτάς. Ἐπίσης, μεταξὺ ἀνθρώπων τῆς αὐτῆς περιτοῦ ἀξίας καὶ πραγματικῆς ἰκανότητος, ὁ δραστηριώτερος καὶ ἐνεργητικώτερος θὰ γίνῃ δῆμαρχος, βουλευτῆς, ὑπουργός, πρέσβυς, Πρωθυπουργός...

Οἱ ἄλλοι Διαγωνισμοὶ τῆς Διαπλάσεως δὲν ἔχουν τὸ πρόσθετον προτέρημα νὰ σās γυμνάσουν καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν. Διότι αὐτοὺς τοὺς κρίνει μόνη ἡ Διαπλάσις, ἡ ὁποία, καθὼς γνωρίζετε, δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψης

τῆς παρὰ μόνον τὴν ἀξίαν, χωρὶς νὰ τὴν ἐπεηρεάζουν οὔτε παρακλήσεις, οὔτε ὑπογρεώσεις, οὔτε μέσα, οὔτε τίποτε. Ὁ Διαγωνισμὸς τῶν ψευδωνύμων κατὰ τοῦτο εἶνε διαφορετικὸς: Διὰ τὴν ἐπιτυχίαν, δὲν ἀρκεῖ ἡ ἀξία ἐνὸς ψευδωνύμου· χρειάζεται καὶ ἡ ἐνέργεια, καὶ ἡ δραστηριότης τοῦ ἔχοντος αὐτό. Διότι διὰ ψευδοφροσύνη θὰ βραβευθῆ ὡς ὠραιότερον. Ὁ διαγωνιζόμενος λοιπὸν ἔχει νὰ κάμῃ λόγον μὲ τὸν πληθῶς, μὲ τὸν κόσμον, μὲ τὴν κοινωνίαν. Καὶ εἶνε ὑποχρεωμένος, ἂν θέλῃ νὰ ἐπιτύχῃ, νὰναπτύξῃ τὴν δράσιν καὶ νὰ μεταχειρισθῆ τὰ μέσα τὰ ἐξασφαλίζοντα τὴν κοινωνικὴν ἐπιτυχίαν. Ἴδου λοιπὸν ἕνα «παιγνίδιον», τὸ ὁποῖον ἔχει σπουδαῖον προπαιδευτικὸν χαρακτήρα. Κ' ἐκεῖνος ποῦ θὰ νικήσῃ, κ' ἐκεῖνος ἀκόμη ποῦ θὰ νικήθῃ εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἐκλογῆς, — ἄς εἶνε παιγνίδι! — θάποικῆσῃ κάποιαν πείραν καὶ θὰ λάβῃ κάποιαν ὠφέλειαν διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, ὁ ὁποῖος δὲν εἶνε παιγνίδι...

Σās ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Δ.

Ἡ κυρία Λιλίκα, σὰν καλὴ νοικοκυρούλα ποῦ εἶνε, δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν ποῦ τῆς ἔκαμε ὁ μπαμπᾶς τῆς, νὰ τῆς ἀγοράσῃ δηλαδὴ ἀσπρόρουχα γιὰ τὴν Ἀννούλαν.

— Θὰ τῆς τὰ ράψω ὄλα, ὄλα ἐγὼ μόνη μου, εἶπε ἔσ'το μπαμπᾶ τῆς. Ἡ οἰκονομία εἶνε τὸ πᾶν, λέει ἡ μαμά. Οἱ καλὲς μαμμιάδες πρέπει νὰ κάνουν ἔσ'το σπῆτι οἰκονομία καὶ νὰ μὴν ἀγοράζουν ἀπ' ἔξω ἔτοιμα πράγματα, ποῦ μποροῦν νὰ τὰ κάμουν μόνες τους. Ἐπειτα, μ' αὐτὴ τὴν εὐκαιρία θάναγκασθῶ νὰ μάθω ράψιμο.

Νὰ μάθῃ ράψιμο!... Τί εὐκολο ποῦ τὸ ἔχει ἡ κυρία Λιλίκα! Ἀπὸ τέτοια ἡλικία τὰ δακτυλάκια τῶν κοριτσιῶν δὲν εἶνε καμωμένα διὰ νὰ μεταχειρίζονται βελόναν...

Τί τὰ θέλετε ὁμως! Ἡ Λιλίκα ἔχει θέλησιν καὶ ἐπιμονήν, καὶ σταν ἔχῃ κανεὶς αὐτὰ τὰ δύο, κατορθώνει καὶ τὰ δυσκολότερα πράγματα. Νὰ ἰδῆτε ποῦ θὰ μάθῃ νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ μιά χαρά...

Δὲν λέγω ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εὐθὺς-εὐθὺς ἀπὸ τὴν ἀρχή. Ὡ! νὰ ξέρατε πόσες φορὲς θὰ τοιμπήθῃ μὲ τὴν βελόναν, καὶ πόσες φορὲς θάναγκασθῆ νὰ βυζᾶξῃ τὸ δακτυλάκι τῆς, διὰ νὰ τὸ ξεπλύνῃ ἀπὸ τὸ αἷμα.

Ἄλλ' ἀπὸ ἕνα τοιμπήμα βελόνας δὲν κινδυνεύει νὰ χάσῃ κανεὶς ὄλο του τὸ αἷμα. Καὶ ὅσοι ἀπὸ μερικά τέτοια τοιμπήματα, ποῦ θὰ τῆς στοιχίσουν ὀλίγον πόνον καὶ ὀλίγες στάλες αἵματος, ἡ Λιλίκα θὰ συνειθίσῃ καὶ δὲν θὰ τοιμπιέται πιά.

(Ἐπιτετα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΣΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ 5' (Συνέχεια)

ΑΝΝΟΥΛΑ: Εἶνε Νεράϊδα!... Καλὰ τὸ ἔλεγα ἐγὼ!

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, ἐκπληκτικῶς: — Τί; Νεράϊδα; (κατ' ἴδιαν) Ἄμῃ ἐγὼ ποῦ ἤθελα νὰ φέρω γάτα;

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Γιαγιακούλα μου, ἐπλοῦτήσαμε!...

Η ΓΙΑΓΙΑ σοβαρῶς: — Αὐτὰ τὰ χρήματα δὲν εἶνε δικὰ μας.

ΑΝΝΟΥΛΑ. — Μ' ἀφοῦ μᾶς τᾶφερε τὸ ποντίκι;

«Ὁ ποντικός τὰ ἔφερε αὐτὰ» (Σελ. 36)

Η ΓΙΑΓΙΑ, μελαγχολικῶς: — Πᾶσι: ὁ καιρὸς ποῦ ἐπίστευε ὁ κόσμος σὲ Νεράϊδες!...

ΑΝΝΟΥΛΑ, ἀπογοητευμένῃ: — Καί... τί θὰ κάμετε τώρα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Θὰ παραδώσω τὸ εὔρημά μου στὸν Ἄστυνόμο.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Στὸν Ἄστυνόμο!... Μὰ δὲν ὑπάρχουν Ἄστυνόμοι στὰ παραμύθια!... Ἄσχημο πράγμα!...

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Παιδί μου, ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παραμῦθι. Καὶ τὸ καθῆκον δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἶνε εὐμορφο, διὰ νὰ εἶνε καθῆκον.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, κατ' ἴδιαν: — Αὐτὴ ἡ γρηὶὰ μιλεῖ σὰ βιβλίον.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα εἶνε ἐδῶ δίπλα. Πηγαίνω.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ἀμέσως κηρύλα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἀμέσως. Δὲ θὰ μποροῦσα νὰ κοιμηθῶ... (Μαζεύει γρήγορα-γρήγορα τὰ νομίσματα, τὰ βάζει εἰς τὰ φουσέκια, τὰ τυλίγει ὄλα εἰς τὴν ποδιά τῆς καὶ ἐξέρχεται.) Ἐφθασα!

ΣΚΗΝΗ Η'.

Αἱ Αὐταί, ἐκτὸς τῆς Γιαγίας

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, βλέπουσα πρὸς τὴν θύραν. — Ἡ τιμιότης... εὐμορφο πράγμα... μὰ κ' ὁ καλλίτερος τρόπος

γιὰ νὰ λιγνεύῃ ὁ ἄνθρωπος... (Πρὸς τὴν Ἀννούλαν) Σᾶς πικραίνει αὐτὸ, τὸ καταλαβαίνω... Γιὰ συλλογισθῆτε εἴ ὠραῖα φουστάνια, καὶ τί καπέλλα μὲ φτερά, καὶ τί γοβάκια μεταξωτὰ ἦταν μέσα ἔς ἐκεῖνα τὰ φουσέκια!... Καὶ κοτόπουλα, καὶ γλυκίσματα, καὶ λιχουδιές... Ἐ, εἶνε κανεὶς λιχουδέης ἔς τὴν ἡλικία σας!

ΑΝΝΟΥΛΑ, ἠρέμα: — Ὅχι, κυρ' Ἀναστασία. Τίποτε ἀπ' αὐτὰ δὲν ἦταν μέσα ἔς ἐκεῖνα τὰ φουσέκια.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ἄλλὰ τί;

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Χρόνια ἤσυχκα καὶ ἀναπαυτικὰ γιὰ τὴν γιαγιά, ἡμέρες μὲ περίπατο καὶ νύκτες μὲ ὕπνο... Ἐγὼ τὸ ξέρω πῶς ὑποφέρω, νὰ τὴν βλέπω νὰ παιδεύεται ἔτσι σὲ τέτοια ἡλικία... Τὴ νύκτα, ἔσ'το κρεβάτι μου, συλλογίζομαι: «Νά, ἡ γιαγιά κάνει μέσα νυκτέρι γιὰ νὰ μὲ μεγαλώσῃ». Καὶ τὸ πρῶι, σταν βλέπω τὰ δύνατα μάτια τῆς κόκκινα ἀπὸ τὴν ἀγρύπνια, συλλογίζομαι: «Ὅταν θὰ μεγαλώσω ἐγὼ καὶ θὰ μπορῶ νὰ ἐργάζομαι, ἴσως θὰ εἶνε πλέον ἀργά!...»

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, σπογγίζουσα ἕνα δάκρυ: — Πολλὸ συγκινητικὰ τὰ λέει αὐτὴ ἡ μικρούλα. Τὴν καίμενῃ!... (Δυνατά) Καλὰ ὄλ' αὐτὰ μὰ δὲν συλλογίζεσαι λιγάκι καὶ τοὺς κουραμπιέδες;... καὶ τὰ γαλατομπούρεκα;... καὶ τοὺς μπακλαβάδες; Ἄ, εἶνε ὠραῖο πράγμα ὁ μπακλαβάς!...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ναι, βέβαια... Μὰ ἐγὼ νὰ φάγω τόσον καιρὸ, ποῦ ἐξέχασα πιά τὴ γεῦσί του.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ! — Πῶς τὴ λυποῦμαι!

ΑΝΝΟΥΛΑ, ἐξακολουθεῖ: — Τὸ μόνον ποῦ ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶνε ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος... γιὰ τὴν γιαγιά καὶ γιὰ μένα.

ΣΚΗΝΗ Θ'.

Αἱ Αὐταί καὶ Ἡ Γιαγία

Η ΓΙΑΓΙΑ, διευθύνεται ἀμέσως πρὸς τὴν Ἀννούλαν καὶ τὴν ἐναγκαλιέται: — Ἀγάπη μου, Ἀννούλα μου!

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τί συμβαίνει;

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ, πλησιάζουσα μὲ περιέργειαν: — Μὰ τί συμβαίνει; Θὰ τὴν κάμετε νὰ σκάσῃ! Πητέ τῆς λοιπὸν!

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ἄκουσε, παιδί μου, τί μοῦ εἶπαν ἔσ'τὴν Ἄστυνομία. Ἡ λίρες αὐτὲς ἔχουν ἐπάνω τὸν βασιλέα Λουδοβίκον Δέκατον Ἐκτον. Πρέπει νὰ ἦταν κρυμμένες ἐκεῖ-μέσα πάρα πάνω ἀπὸ ἐκατὸ χρόνια... Ὅθι τις ἐλησμόνησε, μέσα ἔσ'τὸν τρῶμο τῆς Ἐπαναστάσεως, κάποια οἰκογένεια ποῦ ἔφευγε ἀπὸ τὸ Παρίσι βιαστικὰ διὰ νὰ σωθῇ... Εἶνε σχεδὸν βέβαιον ὅτι κανένας δὲν θὰ τῆς ζητήσῃ. Καὶ τότε, ὅσοι ἀπὸ ἕνα χρόνον, κατὰ τὸν νόμον, ὁ θησαυρὸς αὐτός, δέκα χιλιάδες φράγκα! θὰ εἶνε δικὸς μας!...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τί χαρά!

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Τί περίεργη ἱστορία!... Ἐδῶ κ' ἐκατὸ χρόνια... ὁ Θεὸς τὸ ξέρει ποῖα οἰκογένεια κατοικοῦσε ἐδῶ μέσα, καὶ ποῖα πορτιέρισα εἶχε τότε αὐτὸ τὸ σπῆτι!...

Η ΓΙΑΓΙΑ, θλίβουσα ἀκόμη τὴν Ἀννούλαν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς: — Ἐτσι, χρυσὸ μου παιδί, θὰ μπορέσω νὰ σὲ μεγαλώσω, ὅπως θέλω...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Γιὰ νὰ ἐργάζομαι τότε ἐγὼ γιὰ σᾶς... Καὶ ὁμως, εἶδατε; Ὅλ' αὐτὰ τὰ χρυστοῦμε ἔσ'το ποντίκι.

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Συμφωνῶ.

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Τότε λοιπὸν δὲν θὰ τὸ... ξαναδιώξετε... ἔ, γιαγιάκα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Θεὸς φυλάξῃ! (μειδιῶσα) Ἄν ξαναἴθῃ... μόνον του... θὰ τὸ βάλουμε καὶ ἐσ'το τραπέζι... ἀλλὰ... ὅσο μπορεῖ πῆδ μακριὰ ἀπὸ μένα.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Ὄστε... νὰ μὴ σᾶς φέρω τὴ γάτα;

Η ΓΙΑΓΙΑ: — Ὅχι... φθάνει μόνον τὸ ποντίκι ποῦ μᾶς εὐεργέτησε, νὰ μὴ μᾶς φέρῃ μαζί του καὶ ἄλλα...

ΑΝΝΟΥΛΑ: — Ὅσο γι' αὐτὸ, ἐννοια σας, εἶνε διακριτικὸν τὸ ποντικί μου.

ΚΥΡ' ΑΝΑΣΤΑΣΑΙΝΑ: — Σᾶν καὶ μένα! Λοιπὸν, καληνύκτα, κυρίες μου! Ἄπὸ αὔριο θὰ ψάξω καὶ ἔσ'τὴν κάμαρά μου. Μπορεῖ νὰ κατοικοῦσαν κ' ἄλλες τέτοιες οἰκογένειες, ἐδῶ κ' ἐκατὸ χρόνια, ἔς αὐτὸ τὸ σπῆτι. Γιὰ φαντασθῆτε, ἂν μαθευθῆ τέτοιο πρᾶγμα, τί εὐκολο ποῦ θὰ νοικιάζονταν τὰ δωμάτια!... Δὲν βλέπω τὴν ὠρα νὰ βάλω ἔσ'τὴν ἐπιγραφή: «Ἐνοικιάζονται δωμάτια καὶ κατοικίαι, εὐήλια, εὐάερα, μὲ ἄφθονον ὕδωρ καὶ... μὲ θησαυροὺς!»

ΑΥΛΑΙΑ

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bazançon)

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΓΕΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΤΟΥ ΜΑΓΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

B'. — Ἡ φιάλη τοῦ Σέλτς.

Μία φιάλη, ἀπὸ ἐκεῖνας ποῦ ὀνομάζονται σίφωνες (σιφὸν) καὶ ἡ ὁποία περιεῖχε πρὶν νερὸν τοῦ Σέλτς, εὐρίσκεται τώρα ἀδειανὴ ἐπάνω εἰς τὸ τραπέζι.

Στοιχηματίσατε ὅτι εἰμπορεῖτε νὰ τὴν γεμίσετε ἀμέσως μὲ νερὸν, χωρὶς νὰ τὴν ἀνοίξετε καθόλου. Αὐτὸ θὰ φανῇ πολὺ δύσκολον ἂν ὄχι ἀδύνατον.

Ἴδου τί θὰ κάμετε:

Γεμίζετε πρῶτα μὲ νερὸν ἕνα μεγάλο ποτήρι καὶ τὸ ἔχετε ἐμπρὸς σας. Βάζετε ἔπειτα τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος εἰς τὸ στόμα σας, ἀνοίγετε τὴν δικλειδα, πιέζοντες μὲ τὸν δάκτυλον τὸν μικρὸν μοχλὸν τῆς μηχανῆς, καὶ συγχρόνως ροφᾶτε δυνατὰ τὸν ἐντὸς τῆς φιάλης ἀέρα.

Πρὶν παύσετε τὴν αναρρόφησιν ἄ-

κόμη, ἀφίνετε τὸν μοχλὸν, διὰ νὰ κλεισῇ ἡ δικλεις.

Οὕτω σχηματίζεται ἐν μέρει, μέσα εἰς τὴν φιάλην, κενόν.

Βυθίζετε τότε εἰς τὸ νερὸν τοῦ ποτηρίου τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος, καὶ πιέζετε πάλιν τὸν μικρὸν μοχλὸν. Μέρους τοῦ νεροῦ θὰ εἰσχωρήσῃ τότε διὰ τοῦ σωλήνος εἰς τὴν φιάλην, διὰ νὰ καταλάβῃ

τὸ χῶρον τοῦ διὰ τῆς ἀναρροφῆσεως ἀφαιρηθέντος ἀέρος.

Ροφήσατε πάλιν ἀέρα, ἀλλ' ἀφοῦ γυρίσετε τὴν φιάλην οὕτω πῶς, ὅστε ἡ ἀκρα τοῦ ἐσωτερικοῦ σωλήνος τῆς νὰ εὐρίσκειται ἔξω ἀπὸ τὸ νερὸν. (εἰκὼν 1.)

Θὰ σχηματισθῇ νέον κενόν εἰς τὴν

ἀτμόσφαιραν τῆς φιάλης, καὶ σταν ἐμβαπτίσετε πάλιν τὸ στόμιον τοῦ σίφωνος εἰς τὸ ποτήρι καὶ πιέσετε τὸν μοχλὸν, νέα ποσότης νεροῦ θὰ εἰσχωρήσῃ ἐντὸς τῆς φιάλης.

Κάθε φορὰν ποῦ θὰ ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιον, πρέπει, τὴν στιγμὴν ποῦ ροφᾶτε, νὰ δίδετε εἰς τὴν φιάλην κλίσιν

μαλλον οριζόντιον, ώστε πάντοτε το στόμιον του εσωτερικού σωλήνος να ευρίσκειται έξω από το νερόν. Και φυσικά, όσον περισσότερο γεμίζει ή φιάλη, τόσο πλέον οριζόντιος πρέπει να γίνεται όλο-νών ή θέσις της τήν στιγμήν της άναρροφήσεως. Όταν δέ φθάση το νερόν έως τήν μέσην, τότε ή βάσις της φιάλης, (τήν στιγμήν πάντοτε που ροφάτε), πρέπει να ευρίσκειται προς τα επάνω, και σιγά-σιγά, θα έλθη στιγμή, που δια να ροφήσετε άέρα και όχι νερόν, θα είνε ανάγκη να κρατήτε τήν φιάλην όλωσ-δίβλου άντεστραμμένην.

“Αν έχετε ίσχυρούς πνεύμονας, δέν θα σάς χρειασθούν περισσότερα από πέντε λεπτά της ώρας δια να γεμίσετε τελείως με νερόν τήν κενήν φιάλην του Σέλτς και να κερδίσετε ούτω το στόι-χημα.

Οι πρόγονοί μας έλεγαν ότι ή φύσις φοβείται το κενόν. Είς το θαύμα αυτό θα εύρισκαν άκόμη μίαν άπόδειξιν του ίσχυρισμού των. “Αλλ’ όπως γνωρίζετε από τήν Φυσικήν, το νερόν εισχωρεί εις τήν θέσιν του άφαιρηθέντος άέρος όχι διότι ή φύσις φοβείται το κενόν, — τίποτε δέν φοβείται ή φύσις! — αλλά διότι πρέπει ναποκατασταθή ή ίσορρο-πία μεταξύ της εσωτερικής και της έ-ξωτερικής πιέσεως του άγχιου.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΟΣΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΟΒΙΤΣ-ΔΑΝΤΣΕΝΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄. (Συνέχεια)

Ευτυχώς ο Κολοβός ήτο πλησίον του. Τόν άρπαξεν από το χέρι και με δύνα-μιν τόν ανέβασεν εις τήν έπιφάνειαν. Τήν ίδίαν στιγμήν ήσθάνθη ότι και ο Βολτσώκ έπιάνετο με άπελπισίαν από το βρεγμένον του υποκάμισον.

— Πιάσου καλά, Βολτσώκ!

Και ο Σάσας διηυθύνθη προς τήν ό-χθην. “Αλλ’ ο άγών αυτός τόν είχεν έξαντλήσει. “Ηρχισε να ζαλλίζεται. Τάν-τικείμενα έστροφηγούριζαν έμπρός του και παράξεναι όπασαίσι έπενοούσαν από τα μάτια του. “Είδεπε το πρόσωπον της παραμάνας του, που είχεν άποθάνη πρό καιρού, το πρωαύλιον του Σχολείου του, άλλας εικόνας άκόμη...

“Επνίγετο λοιπόν ή όχι; Φαίνεται ότι όχι, διότι άσυνειδήτως κινεί άκόμη χέρια και πόδια...

Βλέπει τόν Κολοβόν... Αύτός, φαί-νεται, τόν υποστηρίζει... Τώρα αισθα-νεται κάτω στερεόν υπό τούς πόδας του... Τελος πάντων, είνε ή όχθη... “Ο Κολο-βός τόν άρπάζει από τα φορέματα και τόν σύρει με όλην του τήν δύναμιν.

“Ακριβώς τήν στιγμήν εκείνην ο Βά-σкас έγύριζεν από το δάσος.

— Τώρα, έσυλλογίζετο, μπορώ να κολυμπήσω κ’ έγώ. Το άσημάκι μου είνε έξασφαλισμένο...

“Εξαφνα ήκουσε γαύγισμα και διέκρι-νεν ένα πράγμα που έκινείτο εις τήν ά-κροποταμίαν. “Ετρεξεν άμέσως κ’ έπρό-φθασε ναρπάση τόν Σάσαν και να τόν τραβήξη εις τήν ξηράν. Τα χέρια του Βολτσώκ έκρατούσαν τόσο σφικτά το υποκάμισον του Σάσα, ώστε δέν ήμπο-ρούσαν να του τ’ άνοιξουν. Νερά έβγαί-ναν από το στόμα του. “Εμισοάνοιξε τα μάτια του, γογγύζων.

“Ο Σάσας όμως συνήλθε κ’ εκάθησεν επάνω εις τήν γλόην.

— Καλά σάς τώλεγα έγώ πως το ρεύμα είνε δυνατό! έλεγεν ο Βάσкас σείων τόν Βολτσώκ. Ευτυχώς ξέρω τί κάνουν οι χωρικοί σε τέτοιες περιστά-σεις. “Θα ξεπλώσω τόν Βολτσώκ μπρού-μυτα και θα καθήσω επάνω του. “Ετσι όσο νερό εκατάπιε, θα το ξεράση.

“Εκαμην ό,τι είπε, και πραγματικώς το νερόν έγγήκεν από το στόμα του Βολτσώκ.

— Και τώρα από τήν άλλη μεριά...

— “Οχι, όχι... άρισέ τον... άνα-πνέει... κατώρθωσε να ψιθυρίση ο Σάσας.

— Μα δέν μου λές, έσύ τόν έσωσες; ήρώτησεν ο Βάσкас εκπληκτος. Πώς γίνεται... ένα άρχοντόπουλο...

“Ο Κολοβός, σκεφθείς ότι ο ρόλος του τετελείωσεν, εκάθησε παρά τήν κε-φαλήν του Βολτσώκ, γαυγίζων από και-ρού εις καιρόν, ως να έδιδε συμβουλās εις τόν Βάσκα.

“Όταν ο μικρός χωρικός ανέλαβε τās αισθήσεις του, ο Βάσкас έμβήκεν εις το νερόν, αλλά χωρίς ναπομακρυνθί από τήν όχθην.

— Βλέπεις, Έξοχώτατε; είπε’ εδώ δέν υπάρχει φόβος και μπορεί κανείς να βουτηγή όσο θέλει.

Και έβούτηξε. “Αλλ’ είχε ξεχάση τόν Κολοβόν. “Ο καλός σκύλος, νομίσας ότι πρόκειται περί νέου δυστυχήματος, έρρίβθη εις το ποτάμι, άρπαξε το παιδί από τα μαλλιά και το έγγαλεν έξω.

— Κάτω τα πόδια! έγώναζεν ο Βά-σкас. “Εγώ, ξέρεις, δέν σηκώνω τέτοια άστειά.

“Ο Κολοβός όμως έγαύγιζε, και όταν ο Βάσкас έκαμε να ξαναπέση εις το ποτάμι, ο σκύλος του έγφαξε το πέρα-σμα και του έδειξε τόσο άγρια δόντια, ώστε ο μικρός χωρικός ήναγκάσθη να υποκύψη.

“Αλλως τε οι σύντροφοί του δέν είχαν πλέον όρεξιν να διασκεδάσουν και άπε-φάσισαν να γυρίσουν εις το σπίτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ΄.

“Η ευχαρίστησις του Θείου.

“Αργησαν πολύ εις τήν επιστροφήν. “Ο Βάσкас ήτο υποχρεωμένος να κωπη-

λατή εναντίον του ρεύματος, και ούτε ο Βολτσώκ ούτε ο Σάσας ήσαν εις θέσιν να τόν βοηθήσουν. “Ο Βολτσώκ μάλι-στα δέν ήμπορούσε άκόμη ούτε να δι-λήση. Μόνον εις έν άπότομον τράνταγμα της βάρκας, έγώήρευσεν έξαφνα και έτραβήχθη προς τα μέσα λέγων:

— Φοδάμαι!..

— Τι φοδάσαι;

— Το νερό.

“Επειτα έμεινε σιωπηλός και συλλο-γισμένος. Τι να έσυλλογίζετο τάχα;

Μετ’ όλίγον έψιθύρισε:

— Έξοχώτατε...

— Τι είνε πάλι;

— Δέν θα μου δώσης τίποτε;

— Δέν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής.

— Νά, όλίγο έλειψε να πνιγώ... Του Βάσκα, που δέν έπαθε τίποτα, του έδωσες ένα ρουβλι... έμένα, που πήγα να πεθάνω, δε θα μου δώσης;

“Ο Σάσας του έπέταξεν ένα νόμισμα, το όποϊον ο Βολτσώκ άρπαξεν εις τόν άέρα.

— Ευχαριστώ, Έξοχώτατε, είπε. Τώρα δέν με νοιάζει που πήγα να πνιγώ.

“Όπως δέηποτε, με προφανή ευχαρί-στησιν ο Βολτσώκ έγγήκεν από τήν βάρ-καν, όταν ήλθεν ή ώρα. “Αλλά και ο Σάσας, μολονότι έπέστρεφε με άδειανόν σάκκον, δέν ήτο όλιγώτερον ευχαριστη-μένος που ξανάβλεπε το «σπιτάκι του».

Μόνον ο Βάσкас, εις κάθε του βήμα προς τήν έπαυλιν, έχανε μέρος του θάρρους του... “Όταν έφθασαν, με χί-λια βάσανα κατώρθωσεν ο Έξοχώτατος να τόν πείση να περάση το κατώφλι της καγγελόθουρας.

Πρώτος εισήλθεν ο Σάσας άκολου-θούμενος υπό του Κολοβού. “Αμέσως έγ-φώναζεν ένα υπηρέτην και διέταξε, δεί-ξας τόν Βολτσώκ και τόν Βάσκα:

— Δόστε τους να φάνε!

Και ανέβη εις το δωμάτιόν του χωρίς να προσθήση λέξιν.

Τα δύο χωριατόπουλα ώδηγήθησαν εις το μαγειρείον. “Ο Βολτσώκ, συγκεκρι-κινημένος άκόμη από τόν κίνδυνον που διέτρεξε, ήρχισε να διηγείται τα συμ-βάντα, τρώγων έν τώ μεταξύ με όρεξιν πολλήν.

“Ο Βάσкас άπεναντίας έσιώποισε και μόνον εις τα φαγητά είχε τόν νούν του. Κάθε τόσο έγφαυε τήν κοιλιαν του, ως δια να εξακριβώση αν είχε τόπον ά-κόμη και δι’ άλλο φαγητόν. Και έτρω-γεν άλύπητα.

“Η εκπληξίς των υπηρετών υπήρξε μεγάλη, όταν έμαθαν τήν ήρωϊκήν πρά-ξιν του Σάσα. Οι καλοί εκείνοι άνθρω-ποι, που αγαπούσαν τόν μικρόν κύριόν των, με όλην του τήν υπεροφίαν, δέν έ-παυσαν να έγχαμιάζουν τήν σημερινήν του γενναιότητα και τήν μετριοφροσύνην

του. Να κάμη τέτοιον άθλον και να μην είπῃ ούτε λέξιν;

“Εδώ ο Σάσας έγήμολε προς όφε-λός του τήν γνωστήν παροιμίαν: “Αν ο λόγος είνε άσῆμι, ή σιωπή είνε χρυσά-φι.” Βεβαίως, διακινδυνεύων τήν ζωήν του δια να βοηθήση ένα άνθρωπον, υπή-κουεν εις ευγενή ένστικτα, τα όποια έ-κοιμώντο εις τα βάθη της ψυχής του. “Αλλά τήν πρώτην αύτην γενναίαν όρ-μήν, είχαν διαδεχθῃ μετ’ όλίγον αισθη-ματα ταπεινότερα. “Ηρχισε να έντρέ-πεται, να νομίζει ότι έγηυτελίσθη, διότι έγῆγε νανακατευθῃ αυτός, ευγενής και παιδί στρατηγού, με μουζικόπαιδα! “Ιδού διατί έπροτίμησε να σιωπήση και ναποκρύψη τα πρωϊνά συμβάντα, τα όποια ένβυιζεν ότι τόν ταπεινώωντα.

Οι υπηρέται όμως δέν ύποπτεύοντο ότι ήτο τόσο γελοϊός και άνάξιος ο λό-γος της σιωπής του, και τήν άπέδιδαν εις ευγενή μετριοφροσύνην. Και επειδή δέν έπαυεν ή γλώσσά των, μετ’ όλίγον ή είδησις, άφου έκαμε τόν γυρον του ίσογειού, ανήλθεν έως επάνω, εις τα δωμάτια των κυρίων.

“Η μητέρα του Σάσα, μόλις ήκουσε τα διατρέξαντα, κατήλθεν εις το μαγει-ρείον, τεταραγμένη και φωνάζουσα:

— Μα τί συνέβη επί τέλους; Που είνε αυτά τα παιδιά;...

— “Εδώ είμαστε! είπεν άτάραχος ο Βολτσώκ.

“Ο Βάσкас όμως έφοβήθη πολύ. “Ε-ζάρωσεν εις το σκαμνί του, και δέν ή-ξευρεν αν έπρεπε να το κόψη λάσπη, ή να κρυφθῃ κάτω από το τραπέζι. “Ο δέ φόβος του έκορυφώθη, όταν όπισω από τήν νέαν κυρίαν, είδε το ύψηλόν άνάστημα του “Αλέξη Λουδοβίτε.

— Τώρα βέβαια θα μάς τις βρέξουν! έσυλλογίζετο ο δυστυχής Βάσкас, τρέ-μων.

“Αλλ’ όλίγον κατ’ όλίγον συνήλθε. “Ο σύντροφός του, δια δεκάτην φοράν, ήρχισε να διηγείται τα συμβάντα, και ήτο πραγματικώς ευγλωττος. Διηγέθη πως εκινδύνευσεν να πνιγῃ, πως έπίσθη ή πνοή του και πως ο Σάσας έπεσεν εις το ποτάμι και τόν έσωσε.

— Που είνε το παιδί μου; ήρώτησεν ή μητέρα άνήσυχη.

“Ο θεός τήν συνεκράτησε.

— “Ακουσε, Μάριε, μη δείξης εις τόν Σάσα ότι γνωρίζεις αύτη τήν ιστορία. Είνε πολύ καλά, αναπαύεται... “Θέλω να ιδώ αν θα σου τὰ πῃ ο ίδιος... “Α τώρα μάλιστα! Είμαι βέβαιος ότι θα κατορθώσω να σου τόν κάμω άν-θρωπον!

Είς το τραπέζι, ο Σάσας ήτο όπως πάντοτε.

Κατά τήν άξιοθρήνητον συνθήειάν του, δέν άνοιξε το στόμα του παρά δια να

παρπονεθῃ δια τα φαγητά και δια τούς υπηρέτας.

— Τι σάλτσες είνε αυτές; είπεν, άπωθών το πιάτο του με ύφος άηδίας. “Αμή ψάρ; είνε αυτό; Να χαθῃ! Καλά σάς το είπα έγώ να βγάλετε αύτη τῃ μαγειρίσσα... Και οι κοτολέττες είνε κάρβουνο. Τίποτα δέν τρώγεται σήμερα! “Αλλά δια τα πρωϊνά συμβάντα, ούτε λέξιν. “Ο θεός άκτινοβολούσεν όλος. Προφανώς, ήτο κατευχαριστημένος από τόν άνεψιόν του.

“Όταν έσώκωσεν το τραπέζι, ο Σάσας έγῆτησε τήν άδειαν νανάβῃ εις το δω-μάτιόν του.

— Γιατί δέν μένεις μαζί μας; ήρώ-τησεν ο “Αλέξης Λουδοβίτε.

— Μου πονεῖ το κεφάλι μου, άπήν-τησεν ο μικρός. Θα είνε, πιστεύω, από τόν ήλιο...

— “Α, Σάσα! Σάσα! άνεκραξεν ή Μάριε, ολθίτουσα τόν υιόν της εις τās άγκάλας της. Τα ξεύρομε όλα! “Εδει-ξες μεγάλη γενναιότητα!

— Και το καλύτερο είνε, προσέθε-σεν ο θεός, ότι δέν έκαυχήθησεν δια τήν πράξιν σου. Αυτό είνε πού δύσκολο, παρά να πείση κανείς στο ποτάμι... “Ιδού γιατί σου τα συγχωρώ όλα, άκόμη και τα καμώματά σου στο τραπέζι, μολονότι δέν έννοώ καθόλου έγώ, γιατί το ψάρι και οι κοτολέττες δέν είχαν τήν τιμήν να σου άρτίσουν!

(Έπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Ο μικρός Τάκης, επιστρέφων από το Σχολείον, όλος χαρά:

— Μαμά! Μαμά! σήμερα έχω τῃ γιορτή μου.

— Πως σου ήλθε τέτοια ιδέα, παιδί μου;

— Μα να, ο δάκκαλος μου έτραβήξε τ’ αυτί.

“Εστάλη υπό του Μικρού Δόγη [Ε]

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

“Αναριθμητα εικονογραφημένα δελτάρια, και κάρες καλλιτεχνικές, και γράμματα, και επισκεπτήρια με ώραιās ευχās δια τήν Ηρω-τοχρονιάν έλαβα και φέτος από τούς αγαπη-τούς μου φίλους. Δέν έχω τόπον να τούς αναφέρω εδώ ένα-ένα, αλλά τούς ευχαριστώ όλους μαζί από τήν καρδίαν μου και τούς εύχομαι άσιον και καθ’ όλα εύτυχές το Νέον “Ετος 1908.

ΕΥΕΤΑΣΕΙΣ ΚΑΙ ΕΓΓΡΑΦΑΙ

ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΦΙΛΟΜΟΥΣΩΝ

“Ο έν Μυτιλήνη Σύλλογος «Άγών» μου έστειλε φρ. 10 και δρ. 8, προς άνανέωσιν της έγγραφής δια το 1908 τών και πέρσει υπό του ίδιου Συλλόγου έγγραφέντων από-ρων υπ’ αριθ. 38 του 1905 και 13 του 1907.

“Εγες εις τόν λαμπρόν Σύλλογον της Μυ-τιλήνης!

είνε δεκτά έξ “Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 10 Ιανουαρίου, εκ των “Επαρχιών μέχρι της 15 Ιανουαρίου και εκ του “Εξωτερικού μέχρι της 5 Φεβρουαρίου.

“Η έπιστολή σου μ’ ευχαρίστησε πολύ, “Ιωάννα Δάκη. “Εδωσα τήν έσκακίστον εις τόν κ. Φαίδωνα, ο όποιος σου στέλλει τήν Γ’ Σειράν των «Διηγημάτων» του, καθώς έπιθυμείς. Τα έμπόδια δέν πρέπει να σε άπο-θαρρύνουν εις το έργον σου, — αν και είνε περιττόν να σου το συστήσω, διότι σε δέν άπογοητεύσαι εύκολα, όπως όλοι οι άνθρω-ποι, οι όποιοι κάτι ποθούν να κάμουν!

“Δαγνοστροφονώμενο “Αγμα, χάρω πολύ που σου ήρσαν τόσο αν έφεται καινοτο-μίας. Είνε ή πρώτη έπιστολή που μου γρά-φεις αυτό το έτος και είνε κατάλληλος ή ευκαιρία να σε συγχωρώ δια τās πρόσδους έν γενεί, τās όποιās μαρτυρεί και αυτός άκόμη ο γραφικός χαρακτήρ σου, σταθερώ-τερος τώρα και άνδρικώτερος. Πάνε πλέον τα όρθοκαλλίσματα που μου έγγραφες όταν ήσου παιδάκι...

Ευχαριστώ πολύ δια το ξεσπάθωμα, “Ελ-ληνικόν Κλέος, και έν γενεί δια τās τόσο καλās σου διαθέσεις. Σ’ ευχαριστεί και ο κ. Φαίδων δι’ όσα γράφεις. “Αλλά διατί τόν λέγεις γραφολόγον; Γραφολόγος δέν είνε το ίδιο με το συγγραφέας. Γραφολογία είνε μια — άς τήν ειπούμεν — επιστήμη, ή όποια διδάσκει πως από το γράψιμον ειμπορούμεν να έννοήσωμεν τόν χαρακτήρα του ανθρώπου. “Ο κ. Φαίδων δέν έχει καμμίαν σχέση με αύτην. Μόνον ο “Αναγίας καταγίνεται όλίγον και ίσως σās γράψῃ καμμίαν φοράν και γρα-φολογικά. — Βραβείον έστειλα.

“Χιονισμένον “Αδός, ή έπιστολή σου ως πάντοτε ώραία και χάρω πολύ με ένθυ-μήθης και πάλιν. Το «Μυστηριώδες “Εγ-κλημα» θα διαρκέση μίαν εξαμηνίαν. Σου έστειλα το βιβλίον που έκέρδισες εις το Λα-χείον και έγχειρίσα τήν έπιστολήν σου εις τόν κ. Φαίδωνα.

Κ’ έγώ υποθέτω, Νερίηκας Χριστέ, ότι δέν υπάργει συνδρομητής μου που να μη με αγαπή, διότι διαφορετικά δέν θα ήτο και συν-δρομητής. Με κατεγοητεύσεν ή έπιστολή σου με το πρωτοχρονιάτικον ποιημάτι. Πως τα κατάφερες να το τυπώσης έτσι εις τήν άρχήν;

“Όσον δια το ψευδώνυμόν μου, — μου γράφει ο Μερμηβρινός “Αστήρ, — δέν δύνα-σαι να φαντασθῃς τήν χαράν των γονέων μου, οι όποιοι με είχαν συμβουλεύσει και πρότερον να λάβω ψευδώνυμον, αλλ’ έγώ τοίς έγλεγα ότι έχω μαθήματα. Τελος πάντων το άπεφάσισα ναναμυχθῶ εις τήν ώραιαν κίνησιν του περιοδικού!

“Ελαβα και ψευδώνυμον “Ω, τί χαρά μεγάλη! Στόν κόσμον όλο σαν αύτη Δέν θα υπάρξῃ κι’ άλλη!

Πραγματικώς, Φλοίσβε της Θαλάσσης, ή ιδιική σου έπιστολή ήτο ή τελευταία που έλαβα τῃ 1907. Είμπορώ να είπω ότι μου έλεισες τόν χρόνον — και τί εύμορφα! Διότι πραγματικώς ή έπιστολή σου ήτο χαριτω-μένη, κ’ εκεί που έγγραφες δια τα κάλαντα, κ’ εκεί που έθρηνηλογοούσες τήν άτυχίαν σου... εις το παιγνίδι της παραμονής.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον έγκρίναται ή άναγοσται αν δέν συνοδεύεται από του δικαιώματος (φρ. 1). Τα έγκρινόμενα ή άναγοσόμενα ίσχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. “Όσα συνοδεύονται από α, άνή-κουν εις άγρία, και όσα από κ, εις κορίτσια].

“Νέα ψευδώνυμα: Παιταλόδα του “Α-γοού, κ. (Α. Α. Τ.) Χουσοκόμης “Απόλλων, α. (Ν. Ν.) Αιδροβόμων “Αματηλάτης, α.

